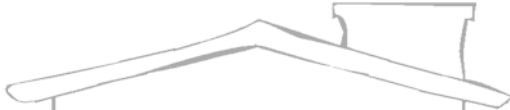


Любов Кінах
Марія Мамчур



«Як будувати рідну хату»

Молитовна академія на прославу
митрополита **Андрея Шептицького**

Сценарій

Львів
2014

Українська Греко-Католицька Церква
Група впровадження
Стратегії розвитку УГКЦ «Жива парафія»

Кінах Л., Мамчур М. «Як будувати рідну хату». Молитовна академія на про славу митрополита Андрея Шептицького: Сценарій. – Львів, 2014. – 24 с.

Група впровадження Стратегії розвитку УГКЦ «Жива парафія» збирає та поширює кращі практики наших парафіяльних спільнот. Оскільки цей рік на церковному¹ та державному² рівнях проголошено Роком митрополита Андрея Шептицького, найкращими цьогорічними практиками будуть заходи, присвячені прославі цієї великої особистості.

У цьому виданні пропонуємо сценарій молитовної академії «Як будувати рідну хату». Її підготували та вже реалізували у парафії Різдва Пресвятої Богородиці у Львові (на Сихові). Сценарій складений так, щоб можна було залучити якнайбільше учасників. Для проведення заходу підготовлено слайди, відео- та аудіоматеріали, які можна завантажити за цим посиланням <http://sheptycky.blogspot.com/>. Консультації щодо організації академії можна отримати у співавтора сценарію п. Люби Кінах за телефоном +38 067 92 54528.

¹ Рішенням Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви (*Київ, 11–17 серпня 2013 р. Б.*) постановою № 38 проголошено: «Встановити з 1 листопада 2014 року до 1 листопада 2015 року Рік пам'яті слуги Божого митрополита Андрея Шептицького».

² Верховна рада України прийняла постанову: «Про відзначення 150-річчя з дня народження митрополита Української Греко-Католицької Церкви Андрея Шептицького» (Відомості Верховної Ради, 2014, № 29, ст. 953) <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1330-18>.

«Як будувати рідну хату»

**Сценарій
молитовної академії на прославу
митрополита Андрея Шептицького**

Дійові особи:

Ведуча

Ведучий

Мати Шептицького, графиня Софія Фредро

Перша дитина, дівчинка молодшого шкільного віку

Друга дитина, дівчинка

Третя дитина, дівчинка

Четверта дитина, дорослий хлопець

Читець

Учасники:

Хор, вокально-хореографічні колективи, виконавці пісень.

Отець-парох.

I

Звучить музика. На сцену виходять двоє ведучих.

Ведуча: Кажуть, кожному народові Господь посилає свого пророка, який повинен вивести той народ на шлях Правди. Таким пророком, який ще на початку ХХ століття торував Україні шлях Христової віри, – який закликав нас усіх забути про розбрат і спільно працювати заради загального добра, є Митрополит Андрей Шептицький. Слуга Божий і Світоч нашої віри.

На екрані висвітлюється портрет Андрея Шептицького.

Чоло біле при чорній одежі,
Як при хмарі вечірня зірниця.
З ока світло паде так на лиця,
Як від місяця срібло на вежі.
В тих очах затираються межі
Між життям та між тим, що лиш сниться.
В тих очах, огонь дивний палиться –
Жар великого духу пожежі, –
Жар, що рад би добутись на волю
І летіти в безмежні простори
Понад села, церкви, понад двори
І розлитися сонцем по полю,
І любов'ю упасти на душі,
Як дощ тихий паде серед суші.

Ведучий: Дві пам'ятні дати, які не можуть залишити байдужим жодного українського християнина:

29 липня 2015 року сповниться 150 років з дня приходу на світ Божий Митрополита Андрея;

першого ж листопада 2014 року відзначаємо 70-річчя його відходу у вічність.

Благословити сьогоднішню урочисту академію просимо отця-пароха...

Парох: *виходить на сцену, промовляє коротке слово, благословляє, опісля повертається на своє місце в залі.*

Молитва «Отче наш». *(Може виконувати хор, можуть всі люди разом співати).*

II

Ведуча: Життєвий шлях митрополита Андрея Шептицького гідний подиву і гарний приклад для наслідування. Він переданий у спогадах і книгах, відображений у документальних та художньому фільмах. Нині кожне небайдуже християнське серце може без перешкод почерпнути для себе цікаві історичні хронологічні відомості його життя.

У цей час на екрані демонструються слайди із фільмів про Митрополита.

Ведучий: Навіть найменшенькі можуть торкнутися до цілющого джерела мудрості Світоча віри і пізнати Його стежину життя, переглянувши яскраві і цікаві мультики.

*Демонструється мультфільм «Прилбичі»
або «Андрей Шептицький».*

Ведуча: Відзначаючи пам'ятні дати, ми прагнемо торкнутися найбільшого скарбу, який митрополит Андрей залишив у спадок нам, його нащадкам, – скарбу, непідвладного рокам, віянням, різним діянням.

Послання і молитви! Ось ця цілюща криниця, з котрої закликаємо зачерпнути краплину мудрості та святості для очищення власних дум.

Ведучий: Напевно, одного людського життя не вистачить, аби збагнути усю велич цієї багатогранної особистості. Значення митрополита Андрея Шептицького для нас переоцінити неможливо, бодай тому, що його думки дають нам

рішення багатьох проблем, котрі стоять перед українським суспільством у цей надзвичайно складний і трагічний період нашої історії. Скористаймося нагодою, не відкладаймо на потім, дослухаймося до цінних порад мудрого Патріарха, як нам, українцям, далі жити і будувати рідну хату. Вони надзвичайно актуальні сьогодні.

*На екрані висвітлюється макет книги
«Як будувати рідну хату».*

Ведуча: «Ідеалом нашого національного життя є наша рідна всенаціональна Хата-Батьківщина». Це цитата з невеличкої за обсягом книжечки, в якій як дорогоцінні перлини зібрані мудрі твердження і поради, виголошені ще в далекі 40-ві роки, але вражаюче актуальні для України сьогодні.

На екрані транслюються фотозразки цитат.

Ведучий: Існують цілі томи праць Митрополита. І варто дослухатися хоча б до дециці думок, зібраних у численних книгах, – тоді й шлях, по якому ступаємо у майбуття, буде зрозумілішим і окресленішим.

Ведуча: Із Пастирського послання до вірних...

1899 рік серпня 2.

«Християнин має любити всіх людей, але се не перешкоджає, що найпершою любов'ю має любити свою родину і свою Вітчизну. І як любов до ближнього не противиться любові до родини, так і не противиться любові вітчизни».

Ведучий: Любімо ж усією душею і гарячим серцем землю, даровану нам Богом і тим сповняймо заповіт великого Митрополита, світоча церкви і патріота України.

Музичний номер.

Пісня «Україна», сл. і муз. Наталії Май

III

Ведуча: Аналізуючи сучасні події, вчинки тих чи тих людей, іноді з подивом зауважуємо, скільки в одних любові, доброти, самопожертви, патріотизму... а в інших, на жаль, не менше жорстокості й нищості.

«Чому так?» – питаємо ми, не знаходячи пояснення іноді навіть власним вчинкам. Чи не є причиною той осередок, у якому перебуваємо з перших днів приходу на світ? Мусимо знати відповідь на це питання, бо, безумовно, важко будувати щасливу спільноту, маючи таке різне ставлення до ближніх.

Ведучий: Пастирське послання митрополита Андрія.

Жовква 1900 рік.

«Основою цілого суспільного ладу є родинний порядок... Так як той, хто хоче збудувати собі хату, кладе насамперед підвалину, – бо від тієї підвалини залежить, чи хата буде сильна, чи зараз розвалиться, – так само той, хто дбає про суспільний лад, мусить насамперед подбати про родину.

Слабкою буде хата, збудована із спорохнявілих стовпів і дилів, – так само й слаба та й нещасна така суспільність, що зложена з нещасливих родин!

...Зачинаємо нову епоху в своєму житті і в житті цілого народу... сягаємо оком далеко вперед і питаємось про свою майбутність...

І ось тому саме хочу я, Дорогі Браття, подати вам Христову науку. Бо вона якраз запевнить нам ліпше майбутнє.

Я переконаний, що як тільки послухаєте мого голосу і разом зі мною візьметесь до праці, до якої вас взиваю, – то дерево суспільної праці та суспільного щастя закоріниться у серці народу. А корінь його набере такої тривкості, що дерево це не зможуть уже звалити й не знати які бурі, – і не знать які перевороди...

Я свідомий того, що овочі праці, до якої Вас взиваю, й після десяти віків триватимуть непохитно. І що з роду в рід, і з віку в вік, приноситьиме ця праця і Богові хвалу, а нам усім і цілому нашому народові честь і силу. І що ця праця наша буде просвічувати та освячувати всі діла

наші, що стягатиме на вас і на ваших дітей, внуків та й правнуків Боже благословення.

А з тим Благословенням розростешся, мій Рідний Народ, в народ великий і могутній, багатий і щасливий – у народ віруючий, побожний і моральний – у народ святий!»

Ведуча: Щоб осягнути усю науку про християнську родину, варто вдумливо перечитати усе послання.

Ми лиш підсумуємо такою цитатою:

«Отже, якщо будете, мої Милі Браття і Сестри, жити за прикладом Святої Родини – то вам буде добре проживати на цьому світі. Бо нема більшого щастя на світі, як щастя, любов і згода в родині!»

Музичний номер.

Пісня «Родина», сл. І. Козаченка, муз. О. Злотника.

IV

Ведучий: Людей на світі є багато.
Хто найдорожчі? Мама й тато.
Вони – дитинства охоронці...
Любімо їх, як люблять сонце.

Ведуча: Із пастирського послання митрополита Шептицького «Про Християнські родини»:

«Пам'ятайте, Християнські Родичі, що Ви перед Господом Богом і строго обов'язані дбати та працювати над вихованням своїх дітей!..

...Бо ж без опіки батьків і нема дитині життя на світі!..

Від першої ж хвилини, як тільки людина приходить на цей світ, треба їй, як тій маленькій рослині, сонця й роси згори – та доброї землі здолу.

А тим сонцем дитини – є любов батьків, дбайливість батьків, які піклуються нею, дрижать над колискою та й неба випрошують для неї Божої ласки.

А тією росою для дитини, – то ті перші науки й перші враження, яких вона дізнає, коли вперше розглянеться по світі...

...Щаслива та дитина, для якої першим словом матері – слово любові. Перша наука – Божа наука.

Візьме мати дитинку, що плаче, – пригорне її до серця і скаже лише: “Бог добрий” – а дитинка вже успокоїлась... Вже несвідомо серце її відчуває й учиться, що світ не є чимсь злим, – що є хтось добрий на світі! – що вона, дитина, не серед ворогів, – а серед братів-другів.

...А навпаки: якою нещасливою почувається та дитинка, що вже за першим разом, як тільки щось на світі щось побачить, – вже за першим разом, коли її щось на світі заболить, – зараз почує від матері проклін, – відчує злість!

І те маленьке серце вже навикає бачити біля себе ворогів та бажати їм лиха!

І те молоденьке серце вже сповнюється тим хаотичним почуттям боротьби і ненависти, що розбиває народ, – людей, рідних братів, на самолюбні одиниці, – ворожо до себе настроєні!»

Ведучий: Із пастирського послання митрополита Андрея «О супружестві і родині».

Крехів, 1902 рік, лютого 17.

«Ви же діти, пам’ятайте, що вам колись по літах ваші знов діти відплатять любовію за любов, яку ви мали до своїх родичів. Але може відплатять і всі кривди, які ви своїм родичам заподіяли...

Вже таке право Боже і такий порядок на світі. Добре дієся тим, що родичів шанують, зле тим, – що їх не шанують».

Ведуча: Проводячи аналогію із сучасними подіями, знаходимо якнайточніше пояснення подіям, що відбуваються на теренах нашої рідної землі.

Ведучий: Добре б було Слово послань і мудру науку Митрополита якнайширше поширювати серед української спільноти від Заходу до Сходу, від Півдня до Півночі. І тоді добрих людей стане, безперечно, більше.

Музичний номер.

Пісня «Мої батьки», сл. І. Козаченка, муз. О. Злотника.

V

Ведуча: Говорячи про цінність родинного виховання, Андрей Шептицький опирався на досвід власного сімейного гніздечка. Його матір якось спитали, що вона робила, щоби випровадити своїх п'ятьох синів у люди?

На сцені з'являється мати Андрея Шептицького.

Мати Шептицького: «Що я робила, не знаю, ніщо не робила, я не мала ніякої системи, на притримувалася ніяких педагогічних правил. Я любила їх і старалася пізнати, яким кожен із них є. Моя єдина система виховання – це Богородице Діво. Ніщо інше, – лише Богородице Діво. Хлопець добрий, чемний, вчиться, слухає, є здоровий – Богородице Діво. І навпаки – хлопець зле робить лекції, є непослушний, доказує, наражується на небезпечний випадок – знову Богородице Діво».

Ведуча: Гарний приклад для усіх українських матерів, гідний наслідування. Прославмо і ми Матір Божу, нашу заступницю перед Господом і попросімо у Неї помочі у вихованні добрих і побожних дітей.

*Музичний номер.
Пісня про Богородицю.*

VI

Ведучий: Графиня Софія Фредро, з покорю і благоговінням прийнявши долю свого сина, стала найпершою помічницею і підтримкою, розрадою його серця на життєвому шляху Митрополита.

Мати Шептицького: «Моя Благословенна в Господі дитино! Найбільший скарб, який я отримала від Бога – це є ти. І цей найдорожчий скарб мого життя повертаю Богові. На ту хвилю, коли береш на себе хрест, до якого тебе прикликав Господь, – на ціле життя твоє, під хрестом, або ж

на хресті, на всю працю, наміри, терпіння і радість, на душу твою і розум, серце і здоров'я, на все, що чинити будеш, що постановиш, на цілу працю будування Церкви Божої і поширення Царства його на землі... на всі хрести, якими люди тебе обтяжити можуть і на всю любов, яку ти їм дарувати будеш, посылаю тобі урочисте, Господом випробуване Благословення».

Музичний номер.
Пісня «Молитва малого Романа»,
сл. Л. Чекальської,
муз. І. Терлецької.

VII

Ведуча: «Дай нам таких дітей, які б були потіхою та славою батьків і красою свого народу», – це слова з молитви, укладеної самим Митрополитом. Малий Роман Олександр Марія сам був таким у дитинстві. Про це свідчать спогади його матері.

Мати Шептицького: «Був такий люблений усіма, що міг був легко користати з полегши з боку своїх учителів, а все-таки ніколи не зменшував своєї пильності чи солідності. Одного разу під час великої спеки в літі, зайшовши несподівано до його кімнати, я застала його навколішки при столі, на якому лежала відкрита книжка. Нагло встав, коли мене побачив, але коли годину пізніше я ще раз прийшла туди і застала його в тій самій позі, тоді вже майже нетерпляче спитала його, що це значить? “Це нічого, – відповів сміючись, – лише так неймовірно гаряче, що засипаю над книжкою сидючи, а тому вчуся навколішки”. Сам був наполегливою дитиною, тож, ставши пастирем, благав Бога, щоб усі наступні покоління Господь наділяв щонайкращими чеснотами».

Ведуча: А ще відзначався надзвичайною ніжністю і добротою серця.

Мати Шептицького: «Не довелося мені зауважувати деінде такої ніжності, як його, яку він виявляв при найменшому доказі пам'яті, і не раз, коли хтось зробив йому приємність, чи приніс зі села чи містечка будь-яку дрібничку, то чим меншим був дарунок, тим більше він хотів показати, який він йому милий, який потрібний і як не може ним натішитися».

Ведучий: Тому в дорослому житті, обіймаючи свою опікою українську християнську спільноту, велику увагу приділяв діточкам, маленьким і старшим, й особливо тим, хто в часи лихоліття зазнав сирітства і важкої долі. Маленькі ангелятка – ось найбільша потіха була для батьківського митрополичого серця.

Мати Шептицького виходить зі сцени.

Музичний номер.

*Пісня на тему дитячої молитви
або хореографічна композиція на молитовну тематику.*

VIII

Ведуча: Діточки теж з великою любов'ю горнулися та шукали прихистку у доброго та люблячого Таточка (так вони його називали, звертаючись у листах-подяках з нагоди різних свят).

Звучить фонова музика.

Виходять четверо дітей і по черзі зачитують листи.

Перша дитина: 1925 рік, січень, Львів.

«Найдорожчий Таточку!

Коли б мені зіронькою бути, – я б змерехтіла сьогодні ввечері і заглянула у Ваше віконечко, і срібно-злотим сяєвом звеселила б Ваше серденько, найдорожчий Таточку! Та зіронька мерехтить у моїй душі. Ви її не побачите, але відчуєте з цього листа, що ім'я тій зіроньці – любов.

О, мій найдорожчий Татунцю, невже ж я нині така щаслива, що можу Вам про це сказати? Коли б я могла огорнути Вас тою сердечною любов'ю дитини і тихенько сказати: *"Таточку, я желяю Вам не збагнутих скарбів від Ісуса і Марії, сповнення Ваших бажань, і много, много літ життя"*.

Ісус напевно сповнить просьбу своєї дитини – щиро любляча і вдячна доня – Юлька Свірська».

Друга дитина: 1925 рік, грудень, Журавно.

«Найдорожчі Таточку!

Я ще не умію писати, але пишу кілька слів, щоби сказати, що я Таточка люблю. Бо я не маю нікого. Мама і тато мені померли. А тут я маю всьо і також Таточка. Я нічого не можу післати Таточкові, лишень рогальок і тісточко.

Татусю, а чи там у Львові також Святий Отець Миколай ходить? Певно, що ні, бо то дуже велике місто і Святий Миколай би заблудився, і ноги Його боліли би.

Таткова доня –
Нуся – сирітка».

Третя дитина: 1928 рік, грудня 11, Львів.

«Слава Ісусу Христу!

Найдорожчі наші Таточку!

В день Ангела нашого найдорожчого Таточка желяємо Таточкові, щоб довго, дуже довго жили. Ми в той День так дуже будемо молитися, щоб Таточко були такі дуже-дуже здоровенькі, так як ми всі разом.

Ми так Таточка любимо, хотіли бись ми, щоб таточко до нас приїхали. Ми так Таточкові гарно будем співали, говорили віршики, ми так багато вміємо. Ми так всі хочемо дуже: най Таточко приїдуть до нас на свої Іменини. Ми так дуже всі просимо. Навіть маленька Оля. Вона ще не виділа Таточка. Ми їй оповідаємо, що Таточко такі дуже великі, як наша черешня на городі. Що Таточко мають таку довгу білу бороду, і такий дуже добрий. Що Таточко як приїдуть, то сховають її в кишеню.

Най Таточко приїдуть до нас на святого Миколая. Ми вже так чекаємо.

Ганка, Нуся, Оленка, Марта, Парася, Гануська».

Четверта дитина: 1936 рік, квітень, Унів.

«Христос Воскрес!

Ваша Ексцеленціє і Дорогий нам Батьку!

Вдячні хлопці Унівського захисту шлють щирі побажання всякого блага. Хай з Воскресенням Христовим оживить Христос Бог Ваші духовні і тілесні сили, та потішить в терпінню.

Ми раді би в коротці побачити Вашу Ексцеленцію в Уневі і тому постановили молитися до Матінки Божої так довго, поки не вислухає Вона нашої просьби.

О, коби чим скорше наша просьба була сповнена, тоді певно вже привезли би Ваша Ексцеленція той ровер, який нам обіцяли, а також мішок цукорків.

Клонимо наші голови і просимо о благословення.

Цілуємо руки Вашої Ексцеленції і просимо чим скорше приїхати до нас.

Оставайте з Богом. Па! Па!

Вдячні –

Євстахій Попадюк, Володимир Кизима, Дмитро Яворський, Василь Черепан, Михайло Савуляк, Антін Мединський, Василь Баран, Євген Папуга, Мирон Івасик, Йосиф Бедрій, Михайло Петерко, Михайло Лозинський, Іван Гнатів, Петро Герман, Михайло Шпуляк, Йосиф Гевка, Вільгельм Іванишин, Петро Зеленька, Йосиф Джаволя, Іван Кривоніс, Дмитро Бучко.

Веселих Свят, много ласк Божих і кріпкого здоров'я желає з уклоном єромонах Кипріяна».

Музика перестає звучати. Під подальші слова ведучих діти відходять на задній план.

Ведучий: «Дорогі Діти!» – звертався митрополит Андрей до наймиліших серцю діточок.

«Дякую за вас Всевишньому Богу й заохочую вас дякувати Богові за те, що вас досі стеріг від гріха. Преважлива справа для вас, для ваших родичів, для ваших братчиків і сестричок маленьких – щоб Бог допоміг так над вами й над ними працювати, щоб кожна дитина дістала добре виховання й кожна дитина щоб доходила до того знання, якого в житті треба. Того я, Діти, бажаю, а що справа трудна й далека, прошу вас про ваші молитви, й не тільки про молитви, але й про ту поміч, яку можете

мені дати, коли це моє прохання передасте меншим від себе. Передовсім, Дорогі Діти, ви з цього мого прохання зрозумієте одне: що християнська молитва – це великий, могутній засіб для досягнення багатьох дібр із неба, яких не можна досягнути без молитви. Молитва – це велика річ, велике добро, великий обов'язок і великий спосіб ви-просити собі те, чого треба».

Під подальші слова ведучих діти непомітно виходять зі сцени.

Ведуча: Ці слова через десятиліття нехай знайдуть відгук і розуміння й у наших сучасних дітей. Заступництва Божого та Пресвятої Матері, а також їх прослави якнайбільше потребує нині українська земля.

Ведучий: Бо знов війна, знов гинуть люди.

Тікає спокій із очей.

Хай сил із Неба нам прибуде.

Рятуй же нас, своїх дітей.

Кріпи синів, що йдуть до бою.

Йдуть боронити рідний край.

Щоб знов не впасти нам в неволю.

Відваги й мужності їм дай.

Могутня Матінко Маріє,

Прийми гарячі молитви.

Скріпи серця, що в грудях мліють.

Притиш дух злости і пільми.

Музичний номер. Молитва «Під Твою милість».

ІХ

Ведуча: Лише молитва здатна допомогти перейти великі випробування, зіслані на долі людські.

Християнський обов'язок – достойно нести свій хрест, яким би важким він не виявився. А коли не сила, звертаймо свій погляд на Голгофу, пригадаймо Страсті Господні, і нехай ці роздуми додають сили і витримки у терпіннях.

Ведучий: Голгофа – шлях, який не оминув і Шептицького. Митрополит Андрей у буремні роки Першої світової війни перейшов усі жахіття ув'язнень і таборів. Вивезений на холодну і непривітну Північ – Курськ... Суздаль... – Він розділив долю і страждання тисяч українців, злочином котрих було те, що вони належали до нашого народу, і їхня щира любов до рідного краю.

Ведуча: Тіла нещасних та нескорених назавжди поховані у вічній мерзлоті.

Здавалось, страшна історія мала б залишитися на сторінках книг та рукописах, у кадрах фільмів і в незгасимій пам'яті народу. Проте... ув'язнення, тортури, несправедливі злочинні звинувачення від того ж північного сусіда – це знову наша реальність. А душі невинно убієнних і тих, що в застінках, як і в минулому столітті тужливим журавлиним ключем линуть до теренів української землі.

***Вокально-хореографічна композиція.**
«Журавлі»,
сл. Богдана Лепкого, муз. Лева Лепкого.*

Х

Ведучий: Бог дарував життя Митрополитові і зберіг його для подальших діянь, бо його місія провідника Церкви і народу була ще незавершена. Повернувшись із таборів, із ще більшою ревністю приступив він до виконання свого пастирського призначення.

На сцену виходить читець.

Читець: Народе мій!
Мої ви браття, сестри, діти,
Моя любове, мій ти світе!
Чи сподівався я, що буду
В таку пору для мого люду
Господне слово глаголити!

Господне слово – і гармати!
Господне слово – і шрапнелі!
Зруйновані наші оселі!
Сплюндровані наші приюти!
До чаші налито отрути,
А ворог напасний і злий
Став над карком і каже:
«Пий!»
Щоб ти міг легше позабути
Свій безталанний рідний край,
І рідну мову, і звичай,
І віру предків! Пий отруту
І поклоняйся, як Богу, кнуту.
І дякуй, дякуй темноті,
Що ясне сонце загасила.

О браття! Краще нам могила.
Аніж сподівання такі!
І краще в славі нам умерти,
Ніж славу прадідну затерти
Тавром нікчемності.
Приклад я вам давав і дам, як треба
З землі зніматися до неба.
Я – батько ваш –
Народе, вір.
Вір мому слову! З мене нині
Ту, серед Божої святині,
Слова, мов громи ясні б'ють
В табір ворожий. Розіб'ють
Заступника святої волі
Насильні полчища і в полі,
Немов солону рознесуть.
Це я вам кажу. Я це знаю
Знанням Господнім.

Читець відходить на задній план.

Ведуча: Митрополит Андрей сам був прикладом і закликав співвітчизників покласти на вітвар жертвовності свої діяння во ім'я спасіння християнських душ та національної гідності.

Вслухаймось у слова послання Шептицького до народу, у його «Проханнн про жертовні души». Крізь роки вони не втратили актуальності й звучать ніби щойно мовлені, до нас, сучасних українців, тих, що змушені прийняти у ХХІ столітті жорстокий виклик ворога-загарбника.

Ведучий:

«Дай нам, Боже Всемогутній, таких робітників при Твоім жнивї, щоб ніхто з них не завагався ані на хвилину і кров пролити, коли б того було треба для спасення хоч би одной души, що відкуплена Твоею Пресвятою Кров'ю».

Ведуча: «Слава Україні! Героям слава!» – ці слова сьогодні пульсують у кожному українському серці, линуть із вуст дорослих і малих. Захоплення, гордість, безмежна любов і повага до новітніх уже героїв і, водночас, нестерпний біль, розпач, гіркота від втрат. Ці почуття тепер злилися воедино і їх переживають усі, кого торкнулося і не торкнулося лихо.

Ведучий: Ні, не торкнулося... Це не так... Чужої біди не буває. Південь, північ, схід, захід разом. Україна тепер єдина і попри біль далі має намір спільно будувати національну Хату-Батьківщину, яку заповідав нам великий Митрополит, – Україна молиться і вірить, що ті, хто її цинічно зрадив, відкинув її ідеали, об'єднався із ворогом у ненависті до власного народу, таки колись опам'ятаються.

Читець виступає вперед.

Читець: Я стільки раз являлась вам з небес,
А ви мене – на хрест, на хрест...
Святою вірою спасіння вам несла,
Та в марновірстві втоплена була.

Вростала в кожне серце, як любов,
Та рабство убивало мене знов.

А я все йду, іду до вас –
Даю для порятунку новий шанс:

У Незалежності моя остання суть –
Чи бути Україні, чи не бути.
Єдиний вибір – зберегти життя:
Тільки зі мною, або в небуття.

Тож обирай, прамученик-народе,
Чи в рабство йти, чи рятувать Свободу.
Збуди в собі ту віру і любов,
Воскресни в триєдиній плоті знов.

І буде в Україні майбуття.
Я – Воля, я продовжую Життя!

*Читець під подальші слова ведучих поволі відходить на
задній план і виходить зі сцени.*

Ведуча: Боже благословення – найцінніша допомога в наших зусиллях. Маємо багато молитов, укладених Митрополитом за спасіння Українського краю, – молитов змістовних та щирих, сповнених любові й покори. Маємо послання до представників влади, духовних провідників, до вчителів і вихователів молоді. Маємо глибоку і цілющу криницю, з якої просто зобов'язані черпати життєдайну росу. Тож будьмо завжди спрагли цієї великої мудрості – щоднини, щогодини, щомиті.

Ведучий: О Пресвітла Єдина Любове! Молитвами слуги Твого митрополита Андрея, глянь ласкаво на Україну, наш Спасе, зглянься на Церкву нашу, на народ, що його полюбив еси. Подай нам у безмірній своїй милості дар мудрості, дар єдності, дар любові. Нехай навічно згинуть розбрат і ненависть з-поміж нас, нехай зникне темрява злоби і гніву! Нехай пропаде гординя, нехай розвіється, як дим, усяке зло, щоб ми, Тобою, Христе, з'єднані єдиним серцем і єдиними устами, прославляли й оспівували пресвяте і величне ім'я

Твое Отця і Сина, і Святого Духа. Амінь.

Сила молитви – неоціненна. Якщо ж вона лине з уст сотень, тисяч вірян – її сила збільшується стократ. Не було ще такого від сотворення світу, аби Господь не вислухав щирі моління.

Вірмо! Україна є і буде процвітаючою, могутньою і єдиною!

Музичний номер.
Твір про єдність України.

ХІ

*На сцену виходить хор, а також всі актори та учасники.
Створюють собою антураж. І так стоять до закінчення.*

Ведуча: На земному шляху людське життя має свій початок, має й кінець. 79 років – стільки торував життєвою стежиною митрополит Андрей.

Назбиравши в дорозі скарбів – не матеріальних, а духовних, благочестивих, перлинку до перлинки, – він поспішив на Суд Божий до Отця Всевишнього, що покликав його і котрий є Суддею найсправедливішим та наймудрішим. Сталося це 1 листопада 1944 року у Львові. Там Митрополита і поховано – у крипті Собору святого Юра.

Ведучий: У нашій історії не так уже й багато постатей, які освітлювали нашу націю, нашу землю таким життєдайним світлом добра і віри. Й освітлюють досі. Митрополит Андрей є своєрідним символом українців, – символом повернення, символом поклику предків. Але так само він є – і це, мабуть, значно важливіше – дороговказом у наше майбутнє. Саме він більше, аніж хто-небудь із українських суспільних, культурних, політичних, релігійних діячів, передбачив і вказав Україні її майбутнє та її спасіння. Саме він подав приклад, як нам потрібно жити, переборюючи все те дрібне, що нас роз'єднує – конфесійні чвари, ідеологічні суперечності.

Саме він подав приклад, як гуртуватися і спільно працювати заради добра всіх і кожного. Саме він усвідомив, що єдиний порятунок нашої нації – важка щоденна праця, щира палка віра і пошук Божого шляху...

На екрані починають транслюватися кадри з фільму про Митрополита.

Ведуча: Віримо в те, що своїми діяннями Владика заслужив у Господа Бога найбільші ласки і душа його спочиває в місці, де немає печалі і сліз, а лиш мир і спокій.

Він стільки молився за нас! Сьогодні ж маймо обов'язком просити Господа Бога за прославу його душі.

Читець: Господи Ісусе Христе, Ти завжди нагороджуєш Твоїх вірних слуг не тільки особливими дарами Твоєї любові, а й вічною нагородою святих у небі, а в багатьох випадках і прославою на Твоїх святих престолах тут, на землі.

Покірно благаємо Тебе: зволь так прославити Твого вірного слугу Андрея Шептицького. Він упродовж свого праведного життя, повного терпінь і досвідів, був добрим пастирем свого стада і великим подвижником церковної єдності.

А через його прославу та заступництво пошли і всьому нашому народові великий дар єдності та свободи. Амінь.

Ведучий: Маємо надію, що незадовго той час, коли Владика буде офіційно визнано святим, але вже сьогодні ми маємо його за свого небесного заступника. Тож молімося за нього, молімося разом з ним його молитвами за здійснення пророчих слів про кращу долю нашої Держави, Церкви, за спасіння наших душ.

Усі виконують церковний гімн «Божже великий, єдиний».

